

væsentlig højere. Således må udgifterne ved nedlæggelse af overformynderiet eller ved videreførelse af overformynderiet som selvstændig institution, men med begrænset forvaltningsområde nu efter den i betænkningen anvendte beregningsmåde anslås til omkring 40 mill. kr.; hvis der under hensyn til det nedenfor anførte om mulighederne for beskæftigelse andetsteds i statsforvaltningen bortses fra den kapitaliserede værdi af de i betænkningen forventede ekstraordinære udgifter til pensioner og ventepenge, vil statens udgifter ved begge disse løsninger andrage ca. 30 mill. kr.

I betænkningens kapitel VI, der indeholder udvalgets forslag, giver flertallet udtryk for den opfattelse, at overformynderiet ikke fortsat bør virke som båndlæggelsesinstitut, og at de nu bestyrede båndlagte midler for myndige personer samt legatkapitalerne bør overføres til bestyrelse i private pengeinstitutter. Det foreslås derfor, at overformynderiet efter tilførelse af et statstilskud af det foran nævnte omfang videreføres som en institution, der alene bestyrer umyndiges og borteblevnes midler. Et mindretal finder, at også videreførelse af et således reduceret overformynderi vil medføre betydelig risiko for yderligere statstilskud, som kan undgås, hvis forvaltningen overlades til de private institutter; disse medlemmer mener dog ikke at kunne tage stilling til, hvorvidt en offentlig forvaltning af umyndiges midler kan tillægges så stor betydning, at man bør påtage sig den hermed forbundne økonomiske risiko.

Et andet mindretal foreslår, at overformynderiet efter en økonomisk rekonstruktion videreføres med dets nuværende forvaltningsområde, men kan subsidiært tiltræde forslaget om, at overformynderiet videreføres med reduceret forvaltningsområde.

Om begrundelsen for de forskellige opfattelser henvises i øvrigt til betænkningen side 67-71.

Justitsministeriet har indhentet udtalelser over betænkningen fra advokatrådet, samtlige amtmand, Danmarks Sparekasseforening, Danske bankers Fællesrepræsentation, Den danske Dommerforening, Foreningen af dommerfuldmægtige i Danmark, overpræsidenten i København samt præsidenterne for landsretterne og Københavns byret. De fleste af disse myndigheder og foreninger har tilsluttet sig udvalgets flertalsindstilling om videreførelse af overformynderiet med reduceret forvaltningsområde. Advokatrådet, bankernes fællesrepræsentation og sparekasseforeningen går dog ind for en fuldstændig nedlæggelse af overformynderiet.

Justitsministeriet er, bl. a. under hensyn til den udvidelse af båndlæggelsesinstitutternes kreds, der er sket i forbindelse med arveloven af 1963, enig

med udvalgsflertallet i, at overformynderiet ikke længere bør bestyre kapitaler, der er båndlagt for myndige personer, eller som tilhører legater, stifelser o. lign.

Med hensyn til umyndiges midler er ministeriet ligeledes enig med flertallet i, at det er nødvendigt fortsat at opretholde en centraliseret offentlig forvaltning, jfr. herved betænkningen side 39-43. De opgaver, lovgivningen pålægger pupillautoriteterne til varetagelse af de umyndiges interesser og til sikring af de umyndiges midler, kan efter ministeriets opfattelse kun løses på betryggende måde, hvis forvaltningen forestås af en central offentlig institution. Hvis forvaltningen af de umyndiges midler skulle overgå til private pengeinstitutter, ville der blive tale om et meget stort antal forvaltningssteder. I betænkningen om arvelovgivningen (nr. 291/1961) anføres side 118, at forvaltningen af båndlagt tvangsarv ofte frembyder vanskelige juridiske problemer, og at det derfor er nødvendigt, at de forvaltningsafdelinger, der godkendes hertil, opnår den fornødne øvelse og indsigt i denne særlige art af forvaltning. I overensstemmelse hermed er kun et mindre antal forvaltningsafdelinger blevet godkendt som båndlæggelsesinstitutter. Det anførte synspunkt gør sig imidlertid kun i ringe grad gældende med hensyn til umyndiges midler, hvorfor man vanskeligt vil kunne afslå at godkende et større antal pengeinstitutter til bestyrelse af disse midler. En sådan spredning af forvaltningsstederne vil imidlertid medføre store administrative vanskeligheder for det offentliges tilsyn. Dette gælder bl. a. kontrollen med, at midlerne indbetales til forvaltningsstederne, og efterprøvelsen af værgens oplysninger om den umyndiges formue, f. eks. i ansøgninger om frigivelse. Det gælder ligeledes sikringen af, at midlerne bestyres efter de fastsatte retningslinjer, og at de umyndiges interesser tilgodeses under den løbende bestyrelse f. eks. ved udtrækninger, køb af værdipapirer til erstatning for indfriede værdipapirer, andre omplaceringer af midlerne, tilsynet med panterettigheder og forvaltningen af aktier, herunder ved stemmeafgivelse på generalforsamlinger, udvidelse af aktiekapitaler og ved likvidation.

Justitsministeriet kan herefter tiltræde udvalgets forslag om, at overformynderiet videreføres med formindsket forvaltningsområde, således at de båndlagte midler og legatkapitalerne afgives til de private pengeinstitutter, medens umyndiges og borteblevnes midler fortsat bestyres i overformynderiet. Ministeriet har derimod ikke kunnet tilslutte sig forslaget om, at overformynderiet bevares som en selvstændig institution med egen formue m. v.